

ZVON

ČERVENEC - SRPEN / JUL. - AUG.
2019
časopis krajské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

nové sochy sv. Cyrila a Metoděje
na Velehradě

NA KONCI KAŽDÉHO školního roku pořádá naše farnost výlet pro ty, kteří slouží při oltáři. Přes šedesát kluků a holek se přihlásilo na „Six Flags Great Adventure“. Jako nejmladší z našeho farního týmu „benjamínek“, což mne velmi těší, (i když je mi už přes šedesát), jsem byl pověřen duchovním dozorem nad touto akcí. Vše bylo perfektně zorganizováno, a tak jsem prožil krásný den v zábavném parku. Až na jednu výjimku jsem se neprojel na žádné atrakci, měl jsem s sebou knížku a bloumal jsem sem a tam po parku. Co mě však utkvělo v paměti, byla naše cesta autobusem tam a nazpátek. New York znám celkem dobře a kromě Bronxu, který znám nejméně, jsem autem projel mnoho čtvrtí. Seděl jsem v autobuse na sedadle, které je oproti sedadlu v obyčejném autě více než jeden metr výše. A co udělá ten jeden metr navíc? To byste se divili, jeden metr stačí, že vidíte město úplně z jiné perspektivy. Když jsme jeli po BQ Expressway, která je téměř po celé délce přes město postavená na pilířích, vidíte dolů do ulice pod sebou. Jaký je to rozdíl mezi autem a autobusem! Obchody, byty, malé parky, to vůbec z auta nevidíte. Také je vidět více do dálky, protože vám v tom nebrání zábradlí kolem cesty a bezpečnostní bariéry... Ještě je tu ale jedna podmínka, abyste vnímali ten velký rozdíl. Nesmíte se dívat do vašeho mobilního zařízení. V tom případě vám cesta uběhne stejně rychle, ale budete ochuzeni o zážitek z dění okolo.

Co kdybychom tento zážitek převedli do duchovní roviny. Posadit se trochu výše a vidět potřebu druhých lidí. Vidět dálky boží krásy. To, co jsme projeli mnohokrát a známe nazpaměť, vidět s nadhledem věřícího člověka. Všechny naše vztahy, přátelství a nepřátelství, vidět trochu z jiné perspektivy. Třeba nám k tomu dopomůžou volné a teplé dny během léta...

Přeji
příjemnou a ničím nerušenou četbu.

*ve Forest Hills
21. června 2019
Váš Fr. Antonín*

„Domov - vždycky to budu opakovat - není prostor, ale proces.

Tady se schovávám před deštěm a zimou, tady žiju, tady trávím svůj volný čas,
tady se rodí moje rodina, tady ji tvořím léty,
trpělivostí a tolerancí a vůbec řadou kladných principů.

Domov je bytost.

Miroslav Horníček

Cirkevní otcovia

Sv. Irenej z Lyonu

MV

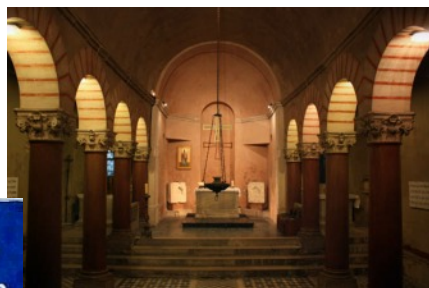
Svätý Irenej sa narodil medzi rokmi 120-140 v Smyrne v Malej Ázii (dnešný Izmir, Turecko), v tom čase obývanej Gréckmi. V mladosti dostal klasické grécke vzdelanie a stal sa žiakom sv. Polykarpa, biskupa v Smyrne, apoštolského otca a žiaka sv. apoštola Jána. Neskôr z neznámych príčin odišiel do dnešného Lyonu vo Francúzsku (vo vtedajšej rímskej provincii Galii). V Lyone žila grécka menšina, ktorá tam zrejme priniesla kresťanstvo. Irenej sa tam stal presbyterom – kňazom.

Cirkev druhého storočia to nemala ľahké - keď kresťanov práve krvavo neprenasledovali pohania, znepokojovali ich rozliční bludári vnútri Cirkvi. Azda najrozšírenejšie – a dalo by sa povedať aj v tom čase „moderné“ bludné učenie v prvých storočiach existencie Cirkvi bol gnosticizmus (o ktorom sme si už čo-to načrtli v predošlých príspevkoch). Len v krátkosti zopakujem, že gnosticizmus (z gréckeho gnósis – poznanie) je súbor filozoficko-náboženských prúdov, ktoré spájala myšlienka tajomného, či jednotlivým učiteľom zvestovaného poznania (gnózy), s cieľom vymaniť sa z hmotného sveta a zjednotenia s univerzom. Hoci tieto filozofie/náboženstvá boli často nesúrodé a založené na pocitoch, mohli by sme ich porovnať s dnešným ezoterizmom či východnými filozofiami a náboženstvami. Gnosticizmus bol svojho času tak populárny, že mu prepadli aj mnohí kresťania.

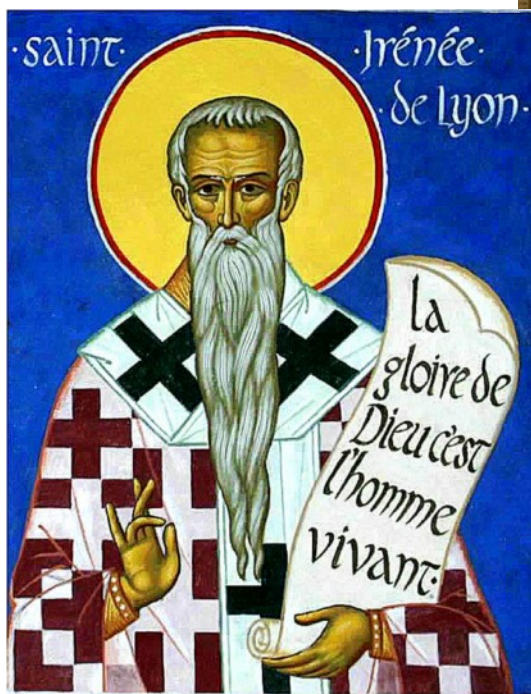
V okolí Lyonu pôsobila gnostická sekta montanistov a Ireneja poslala jeho miestna cirkev do Ríma s listom pre pápeža sv. Eleutera vo veci montanistov. To ho zachránilo pred istou smrťou počas veľkého prenasledovania kresťanov za vlády cisára Marka Aurélia (nazývaného aj „filozof na tróne“). Po návrate do Lyonu sa Irenej stal miestnym biskupom, keďže jeho predchodca zomrel mučeníckou smrťou.

Irenej je známy aj ako najvýznamnejší teológ druhého storočia a je tiež nazývaný otcom katolíckej dogmatiky. Jeho najznámejším dielom je kniha „Adversus Haereses“ – proti herézam (bludom). Píše tu nielen proti

gnostickým bludom, ale obšírne sa venuje kresťanskému učeniu, čo je historicky veľmi cenné. Podáva dôležité skoré svedectvá o učení o jednote v Cirkvi, o primáte rímskej Cirkvi (pápeža) a o potrebe byť s ňou v jednote, o cirkevnej tradícii, o svätej omši a mnohé iné náuky, ktoré aj neskorší bludári popierali (napríklad v čase protestantskej reformácie v 16. storočí) a o ktorých tvrdili, že vznikli oveľa neskoršie - najmä v stredoveku, keď apoštolská viera už údajne zanikla. Cieľom bolo vytvoriť dojem, že Katolícka cirkev si z mocenských pohnútok v stredoveku pozmenila vieru podľa seba – aj preto bol a je stredovek z ideologických príčin označovaný za „temný“ a „tmársky“ – ako keby iné dejinné epochy boli svetlé či osvietené. Tomuto samozrejme protirečí svedectvo apoštolských a cirkevných otcov uz od prvého storočia – napríklad najstaršia kompletná dochovaná kópia Irenejovho diela „Adversus Haereses“ sa datuje do 3.-4. storočia (dochoval sa úplný latinský preklad z gréckeho originálu).

kostol sv. Ireneja, Lyon

Sv. Irenej zomrel ako mučeník okolo roku 200 a bol pochovaný v Lyone. V roku 1562 po dobytí Lyonu Hugentmi – francúzskymi protestantmi (kalvínmi) bol týmito jeho hrob zneuctený a pozostatky hodené do studne. Existujú správy, že protestantki dobyvatelia hrali v krypte s lebkou svätca futbal a potom ju vyhodili do jamy (lebka ako jediná sa neskôr našla a zachovala).

Čirá radost

Anthony de Mello

Četba na pokračování s výběrem některých pasáží.

Kdybych vám mohl ukázat, jak se zbavit konfliktů, obav, napětí, tlaků, prázdnoty, osamělosti, zoufalství, deprese, zármutku, jak se zbavit toho všeho... Co vám vlastně zůstane? Číré a nezkalené štěstí, to vám zůstane. Číňané to popsali krásně: „Nebudete-li mít zakryté oči, uvidíte.“ Není třeba nic dělat, abyste viděli. „Nebudete-li mít zakryté oči, uvidíte.“

Nebudete-li mít zakryté uši, uslyšíte. Nebudete-li mít zakrytá ústa, budete si moci vychutnat jídlo. Nebudete-li mít zakrytou mysl, objevíte pravdu. A nebudete-li mít zakryté srdce, prožijete radost a lásku. Toto všechno už máte, ale je to zakryté. Odkryjte to. A teď přichází na řadu druhý významný krok: Vy se vlastně nechcete osvobodit. Chcete svoje pohodlí. Chcete svůj majeteček. Chcete všechny ty nesmysly, které mylně považujete za nutné předpoklady štěstí, protože vás to společnost tak naučila. To chcete. Netoužíte po tom, abyste se dostali z problémů. Toto jsou totiž věci, které problémy vytvářejí.

Chci vám dát podnět k zamyšlení: Už vás někdy napadlo, že všechno to, čemu říkáte štěstí, jsou ve skutečnosti vaše okovy? Říkáte někomu „moje štěstí“? „Ty jsi moje radost.“ Vaše manželství, vaše podnikání, vaše tituly, cokoliv. V kom nebo v čem nacházíte svoje štěstí? Bez ohledu na odpověď – je to vaše vězení. Jsou to tvrdá slova, kdo je ochoten je poslouchat? Ale přemýšlejte o tom: řezat, drtit, tavit. Pak se od vás možná dočkám nějaké reakce.

Takže život není v pořádku. Vy se však z této situace nechcete osvobodit. A je tady ještě třetí věc: váš život není v pořádku, protože máte chybné představy. Ne, že by něco bylo s vámi samotnými. Jste v pořádku, i já jsem v pořádku. My všichni jsme v pořádku, nic nám není. Ale nasadili vám do hlavy špatné představy. Někdo to udělal. Nemusíte vynakládat příliš mnoho času na chycení viníky. Ale v každém případě jde o to, že máte chybné představy.

Víte, je to podobné, jako kdyby vám někdo dal stereo sestavu a spolu s ní taky návod k použití. Když jsme však dostali dar života, nikdo nám návod k použití nedal. Nebo to řekneme ještě jinak. Dostali jsme návod k použití ale úplně špatný. Ze stereo sestavy života tedy neslyšíte hudbu, ale stále jen skřípavé zvuky. Začíná vás to štvát, dostáváte se do konfliktů, jste osamělí, cítíte v sobě prázdnotu.

Jistě stálo to přímo v Bibli, ale jen velmi málo lidí si ji opravdu přečetlo. Myslí si, že Bibli četli, ale podstatu nepochopili. Ani já jsem ji nepochopil. Možná jsem mimořádně velký idiot, ale časem jsem zjistil, že takových je nás mnoho. Nepochopili jsme podstatu. Dobrá, tak o co tedy vlastně jde?

Existuje mnoho způsobů, jak tento recept vyjádřit. Nabídnou vám ten nejprostší, který jsem našel. Použiji slova starého Buddha. Proč jsem si zvolil právě jeho? Protože je nejjednodušší ze všech, ale s podobným přístupem se setkáme všude. Je to nejjednodušší návod ze všech, formulovaný s průzračnou čistotou. Asi s ním nebudete souhlasit, ale smysl vám uniknout nemůže.

Tedy: „Svět je plný utrpení. Kořeny všeho utrpení jsou v tužbách. Utrpení zanikne, zbavíme-li se tužeb.“ Teď si představuji vaše tváře. Je to úžasné. Napadá vás: „To je skvělé, to je skvělé,“ ale pak si pomyslíte: „Špatně. To je hrozné.“ Ha, ha, není to báječné? Já si totiž vzpomínám, jak jsem na to sám reagoval. Svět je plný utrpení. Výborně, správně, souhlasím. Kořeny všeho utrpení jsou v tužbách. No dobrá, v pořádku. A teď, co z toho vyvodíte? Utrpení zanikne, zbavíme-li se touhy. Tak to ze mě bude apatický robot? Chci říci, jak můžeme žít bez tužeb?

Nabídnou vám lepší interpretaci. Chci říci, že si nemyslím, že by Buddha byl tak pošetilý a hloupý, aby tvrdil, že bychom neměli mít žádné touhy. Proboha, to ne. Nebyl bych tu, kdybych neměl touhu sem přijet? Nehovořil bych k vám, kdybych neměl chuť mluvit. Ani by byste tady nebyli, kdybyste netoužili sem přijet a poslechnout si mě. Pokusme se tedy vyloučit to lépe.

Ve světě je plno utrpení. Kořenem utrpení je připoutání. Utrpení lze vymýtit tak, že se zbavíme připoutání. Víte, že existuje připoutání, na jehož nes

plnění vaše štěstí nezáleží? Máte spousty tužeb, na jejichž nesplnění vaše štěstí nezávisí. Jinak byste totiž byli nervózními troskami. Všichni máme dva typy tužeb. Toužíme po všem možném, a jsme skutečně šťastní, když se nám některé přání splní. Když se nesplní, mrzí nás to, ale nejsme nešťastní. Máme ovšem také jiná přání a... Dobrý Bože, pokud se nám tato přání nesplní, jsme velmi nešťastní. Tomu říkám připoutání.

Přijdete do restaurace. „Myslím, že si dnes večer dáme polévku. Máte rajskou?“ „Ne, lituji, pane, rajská polévka není.“ „Nemáte rajskou polévku? Proboha, co to je za restauraci? Pojd'me někam jinam.“ Vidíte to? Když nedostanu rajskou polévku, nemohu se navečeřet. Připoutání. „Jakou polévku máte, rajskou?“ „Rajská není.“ „Tak jaké máte?“ „Máme kukuřičnou, houbovou, kuřecí vývar, dále máme...“ „V pořádku, tyhle všechny mi chutnají. Co třeba houbovou?“

Rád bych vám prozradil ještě jedno malé tajemství. Ted' budu trochu parafrázovat starého Buddhu, a když už uvažujeme o tomto tématu, připojím ještě jednu poznámku. Víte, když máte požitek z vůně tisíce květin, nebude vám příliš vadit, pokud jedna bude chybět. Toto vám ve vaší kultuře nikdy nikdo neřekl, že? Mně to tedy neřekli. Když vám chutná tisíc jídel, nebude vám vadit, když zrovna jedno chybí. Vzpomínáte si, že by vás takto vychovávali? Vidíte, o toto jsme přišli.

Ale takto jsme byli vychováni. Tak je to už tisíce let. Člověk musí mít tužby, na jejichž naplnění závisí jeho štěstí. Samozřejmě je to dobré pro takzvaný pokrok, že? Protože vrhnete všechno, co máte, do podnikání. Takzvaný pokrok. Říkám „takzvaný“, protože prom w to není pokrok. „Chcete říci, že to není pokrok, když máme obrovská dopravní letadla a kosmické lodě?“ Velmi chytré.

Řeknu vám, co je pokrok – pokrok srdce, pokrok lásky, pokrok štěstí. „Máte to?“ „Lituji, tohle nemáme.“ „To ostatní si můžete nechat, jaký to má smysl?“ Řekněte mi, co to má za smysl, létat letadlem se srdcem plným utrpení a prázdnoty? Povězte mi to. Já bych raději žil na zemi v džungli, byl blaženě šťastný a tančil celý den. Vy snad ne? Možná ne. Nevím.

Poster found in a Church

“When you enter this church it may be possible that you hear “the call of God”.
However, it is unlikely that
He will call you on your mobile.
Thank you for turning off your phones.
If you want to talk to God, enter, choose a quite place and talk to Him. If you want to see Him, send Him a text while driving.”

Falling Upward

A Spirituality for the Two Halves of Life

Richard Rohr

a short passage

Mature people invariably thank their harder parent, law-driven church, kick-ass coach, and most demanding professors - but usually years later. This is a clear sign of having transcended - and included. It is what we should expect fifty- to seventy-year-old to say, and what you seldom hear from twenty- to forty-year-olds anymore unless they have grown up quite quickly. Some, of course, have also been wounded quite lethally, as in situations of rape or abuse or bullying, and it takes them a longer time to heal and grow.

I am trying to please you and then hold you inside of a very creative tension, if you will allow yourself to be held there. I do promise you it is a *creative* tension, because both law and freedom are necessary for spiritual growth, as Paul says in Romans and Galatians. He learned this from Jesus, who says seven times in a row “The Law says... But I say” (Matthew 5:21-48), while also assuring us that he “has not come to throw out the law but to bring it to completion”. Despite having been directly taught to hold this creative tension, rare is the Christian believer who holds it well. We are usually on bended knee before laws or angrily reaction against them - both immature responses.

Actually, I have seen many Jews, Hindus, and Buddhists do it much better, *but very few Christians have been taught how to live both law and freedom at the same time*. Our Western dualistic minds do not process paradoxes very well. Without a contemplative mind, we do not know how to hold creative tensions. We are better at rushing to judgment and demanding a complete resolution to things before we have learned what they have to teach us. This is not the way of wisdom, and it is the way that people operate in the first half of life.

“Primitive” and native societies might well have held this tension better than we do today. There is much evidence that many traditional societies produced healthy evidence that many traditional societies produced healthy psyches and ego structure by doing the first half of life very well, even if they were not as “developed” or individuated as we are. I have seen this myself among indigenous and “undeveloped” peoples in India, the Philippines, and Latin America. They often seem much less neurotic and anxious than we are, and can deal with failure or loss far, far more easily than we can. Any of you who have been in the barrios, favelas,

and townships of the world know how often this is true. Owen Barfield says that they enjoy a kind of simple but transformative “original participation” with reality and with God.

In the Western world, it seems we cannot build prisons fast enough or have enough recovery groups, therapists, or reparenting classes for all of the walking wounded in this very educated, religious and sophisticated society - which has little respect for limitations and a huge sense of entitlement. How could this happen? How could neuroses and depression be less the exception and more the very norm? Our elderly are seldom elders, it seems to me. When they are true elders, we all fall in love with them.

The presumption has been against law and authority for several centuries now. Tradition or any talk of limits has not been attractive since the protesting Reformation, the unenlightened Enlightenment, or the rise of democracy (all of which were necessary, by the way!). Now we all start our kids in a kind of free fall, and hope that by some good luck or insight they will magically come to wisdom. The ego cannot be allowed to be totally in charge throughout our early years, or it takes over. The entirely open field leaves us the victim of too many options, and the options themselves soon push us around and take control. Law and structure, as fallible as they often are, put up some kind of limits to our infantile grandiosity, and prepare us for helpful relationships with the outer world, which has rights too.

BLAHOPŘEJEME

Blahopřejeme **Michelle Krška** k přijetí svátosti biřmování. V neděli 9. června, v den, kdy jsme spolu s celou církví oslavili Slavnost seslání Ducha Svatého, přijala Michelle svátost biřmování z rukou biskupa Paula Sancheze. Spolu s dalšími téměř sedmdesáti mladými lidmi jsme slavili v kostele Panny Marie Královny Mučedníků tuto svátost dospělosti. Milá Michelle, za celou krajanskou rodinu ti přeji, abys plně využila darů Ducha Svatého, které ti Bůh nabízí. Na obrázku je Michelle s rodiči, biskupem Paulem a kmotrou Martou.

Fr. Antonín

3. června - papež František na závěr své třídenní apoštolské cesty do Rumunska blahořečil na nedělní mši ve městě Blaj sedm řeckokatolických biskupů, které pronásledovali, věznili, mučili a zabili agenti bývalého komunistického režimu. Odpoledne se pak setkal s tamější romskou komunitou, kterou požádal jménem katolické církve o odpuštění za diskriminaci, segregaci a špatné zacházení.

6. června - tiskové středisko Svatého stolce dnes potvrdilo zprávu, že papež František přijme ve Vatikánu prezidenta Ruské federace Vladimíra Putina. K audienci dojde 4. července a bude to již jejich třetí setkání.

7. června - v roce 2018 se v České republice konalo nejvíc svateb od roku 2007. Význam svatby jako životní události nabývá na důležitosti a zejména mladí lidé přicházejí této tradici stále častěji na chuť. Snoubenci také častěji ustupují od obřadu na radnici a uchylují se k intimnějším obřadům. Svatba se tak stává méně formalitou, význam má prožitek z události. Církevních svateb bývá pravidelně ročně přes 5 tisíc, v roce 2018 to bylo 5.470

10. června - svatý otec přijal na audienci zástupce Sdružení děl na pomoc východním církvím (ROACO), kteří se v Římě sešli na svém 92. plenárním zasedání. Během setkání uvedl, že má v úmyslu v příštím roce vyrazit na apoštolskou cestu do Iráku. Byla by to vůbec první návštěva papeže v této zemi

15. června - v pařížské katedrále Notre Dame v sobotu věřící poprvé od dubnového požáru slavili mši svatou. Liturgie pro malou skupinu lidí se slavila v boční kapli a uskuteční se u příležitosti zasvěcení chrámu, které připadá na 16. června. Předsedal jí pařížský arcibiskup Michel Aupetit.

19. června - před 70. lety, na svátek Božího těla 19. června 1949, se biskupové v čele s kardinálem Josefem Beranem svým pastýřským listem otevřeně postavili nastupující komunistické moci v Československu.

27 - 29. června - delegace istanbulského ekumenického patriarchy Bartoloměje navštívila Řím při příležitosti svátku sv. Petra a Pavla 29. června, patronů města. Papež František každý rok na oplátku posílá delegaci do Istanbulu při příležitosti svátku sv. Ondřeje 30. listopadu, patrona patriarchátu.

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci červenci a srpnu: Šárka Elahi 2. července, Tonka Habek 4. července, Alexandr Dolinay 4. července, Dagmar Žalmanová 10. července, Matthew Reynolds 12. července, Anna Hlavatá 13. července, Georgia Chamberlain 14. července, Emma Wartownik 15. července, Věra Rychecká 20. července, Pavel Weirich 22. července, Růžena Bunžová 23. července, Kristýna Hnízdová - Giancola 28. července, Vladimír Janek 29. července.

Heda Krátká 1. srpna, Michelangelo Krupka Janík 4. srpna, Frank Křenčík 5. srpna, Šárka r. Králová 8. srpna, Rullie Anne Suda 8. srpna, Jakub Hnízda 12. srpna, Miloš Petr 16. srpna, Bohumil Halka 17. srpna, Petr Křenčík 18. srpna, Šimon Jarda Nehybka 18. srpna, Veronika Sikorjak 24. srpna.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

v minulém období přispěli: Josef Bretl, Pat a Ed Babor, Elizabeth Dospel Williams, Pavel Kopecky, Jana Novotna, Vera Kolasa, Ed a Pat Babor, Joseph Kocab, Milena Hlavata.

Mše svaté v Astorii nebudou 7. - 14. - 21. července.

NO MASS JULY 7, 14, 21 in ASTORIA

úmysly mší svatých v červenci a srpnu 2019

datum	úmysl	dárce
28. července	Za zomrelého manžela	Elen Samek
4. srpna	Za + Oldřicha Holubáře (10. výročí)	manželé Jelínkovi
11. srpna	Za krajanskou rodinu	
12. srpna	Za rodinu Stránských	Blažena Stránská
18. srpna	Za krajanskou rodinu	
25. srpna	Za krajanskou rodinu	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Václav Morávek se narodil 8. srpna 1904 v Kolíně. Otec Josef, původně strojní inženýr, působil od roku 1900 jako středoškolský profesor na kolínské zemské řemeslnické škole. Matka Jaroslava rozená Muziková byla velice zbožná žena, činná v různých spolcích, jejíž hlavním úkolem v rodině bylo starat se o domácnost. S matkou měl Václav hluboký vztah. Ona zcela zásadně ovlivnila vytváření jeho hodnotového žebříčku, především duchovně. V letech okupace ho i přes riziko perzekuce všemožně podporovala.

Václav nejprve vychodil pět tříd obecné školy a od roku 1915 studoval na kolínském gymnáziu, kde v červenci 1923 odmaturoval. Mezitím v roce 1921 zemřel jeho otec a na Václava přešla podstatná tíže starostí o rodinu. Ve volném čase se aktivně věnoval skautingu, v letech 1920 až 1923 vykonával funkci sborového vůdce jednoho z kolínských oddílů.

Po dobrovolném odvodu v březnu 1923 nastoupil 1. října k pěšímu pluku v Terezíně. Morávek vynikal elegancí a vybraným vystupováním. V září 1938 se Morávek v rámci své jednotky připravoval na střet s německou armádou, který však nepřišel, neboť došlo k Mnichovské dohodě.

Na podzim 1939 se v Praze seznámil s podplukovníkem Josefem Balabánem a podplukovníkem Josefem Mašínem, s nimiž vytvořil zpravodajsko-diverzní skupinu, později známou jako Tři králové. Byl nejmladším členem odbojové trojice, která působila na území Protektorátu v letech 1939–1942. Skupina shromažďovala zpravodajsky cenné informace, které následně posílala do Londýna, byla v kontaktu se špiónem Paulem Thümmelem (A-54), kolportovala ilegální tiskoviny a prováděla menší záškodnickou činnost. Morávek, jenž vynikal odvahou a proslul neuvěřitelnými útoky, vydržel na svobodě ze slavného trojlístku nejdéle. Padl 21. března 1942 při přestřelce s příslušníky pražské řídicí úřadovny gestapa v dnešním Morávkově parku (u zastávky Prašný most). Krátce po válce byl in memoriam povýšen do hodnosti podplukovníka a roku 2005 na brigádního generála.

Byl vynikající střelec a všude s sebou nosil dvě pistole a několik zásobníků. Jelikož byl též hluboce věřícím křesťanem, neodmyslitelnou družkou jeho pistolí byla kapesní Bible kralická, v níž si každý večer, bylo-li to možné, četl. Když se ho Mašín na jednom z jejich prvních setkání zeptal, v co vlastně věří, odpověděl mu legendární větou:

„Věřím v Boha a ve své pistole!“